

den sabbatsstilhed
blev gennemrystet,
som sprængt af stjernernes
morgensange.

6 »Har intet menneske
du, min broder?
For dig et menneske
jeg er blevet;
og i den Himmel,
hvor jeg har hjemme,
er vi to sammen
ved navn indskrevet.

7 At du kan vide
og aldrig glemme:
du er ej ene -
nu fra dit leje
stå op til livet,
og bær din byrde,
og gå så trøstigt
ad egne veje.

8 Men husk: Et menneske
skal du være.
Fra egne veje
at kunne vige,
en broders ansigt
ved mødet kende -
det er på jorden
min Faders rige.«

K.L. Astrup 1963.

Altergang:

Mel.: Th. Laub 1888

1 O du Guds Lam!
med korsets skam,
du bar al verdens synder,
derfra al trøst begynder;
miskundelig
forbarm du dig!

2 O du Guds Lam!
med korsets skam,
du bar al verdens synder,

dermed al fred begynder;
af kærlighed
giv os din fred!

3 O du Guds Lam!
med korsets skam,
du bar al verdens synder,
derfra vort liv begynder;
vor død til trods
opliv du os!

N.F.S. Grundtvig 1837

Under altergangen: Koret
synger
Vor Herre Jesu mindefest.

O, Kristelighed v.6+7

6. O kærlighed selv!
du rolige kilde for kræfternes elv!
du fylder med Frelserens gavmilde
ord
velsignelsens kalk på det kristne
Guds-bord;
o, vær du vor livdrik på jorden og
bliv
vort evige liv!

7. O kærligheds Ånd!
det evige liv i fuldkommenheds
bånd!¹
O, smelt du vort hjerte ved højalt-
rets ild,
og klar du jordklimpen i solglansen
mild,
så glade vi føler, os skabes i bryst
de levendes lyst!

N.F.S. Grundtvig 1824 og 1853

Kollekt og velsignelse

Mel.: Vibeke Højlund

1 Du, som ud af intet skabte
lys og liv og herlighed,
Paradiset, som vi tabte,
blomstrer i din kærlighed.
Livets Gud, som kun er god,
sol og brød og hjerteblod.

2 Du, som satte kærligheden
over al vor skyld og død,
åbned atter evigheden
for hver slægt i hårdest nød.
Korsets Himmel-træ nu gror
i det lave, hvor vi bor.

3 Tak, at huset her blev bygget
som en sang om Paradis,
som et skaberglimt nedrykket
i vort lavlands tågedis.
Kom og bo her! Alt du kan,
livets Gud og skabermænd.

4 Lad dit ord med glæden springe
i vor høje gæstehal.
Lad din skabermagt os tvinge,
når du siger: tjener, tal!
Gør os til din menighed
med dit folk i tusind led.

5 Du, som ud af intet skaber
tro og håb og kærlighed,
paradiset, som vi taber,
gror af ordets blomsterbed,
byder her den gode fred,
som kun kærligheden ved.

Jens Rosendal 1973.

Udgangshymne

Mozart: Ave verum corpus

Udgangsbøn

Postludium

Vrinneres Kirke
Søndag den 9. september 2007
kl. 11.00

Festgudstjeneste
v/Biskop Kjeld Holm

I anledning af
kirkens 100 års jubilæum

Præludium

Indgangsbøn

Mel.: C.E.F. Weyse 1826

- 1 Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme;
den lyse på himlen mer og mer,
os alle til lyst og fromme!
Det kendes på os, som lysets børn,
at natten hun er nu omme!
- 2 Den signede stund, den midnatstid,
vor Herre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som jordens bold
skal lysne udi og gløde.
- 3 Om levende blev hvert træ i skov,
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge;
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.
- 4 Thi takke vi Gud, vor Fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde;
den signede dag i Jesu navn
os alle vort liv forsøde!
- 5 Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
Hver time til Herrens velbehag
som bække i eng henninde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde!
- 6 Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den liflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,
de blegnede kinder gløde.

- 7 Så rejse vi til vort fædreland,
der ligger ej dag i dvale,
der stander en borg så prud og grand,
med gammen i gyldne sale;
så frydelig der, til evig tid,
med venner i lys vi tale.

Nordisk dagvise 14. Årh.
Dansk (1569).
N.F.S. Grundtvig 1826 og 1846.

Hilsen

kollekt af Anna Sophie Seidelin

Mel.: Efter førreformatorisk hymne / Klug 1533

- 1 Kom, sandheds Ånd! og vidne giv,
at Jesus Kristus er vort liv,
og at ej du af andet ved
end ham vor sjæl til salighed!
- 2 Kom, lysets Ånd! og led os så,
at vi på klarheds veje gå,
men aldrig dog fra troens grund
et hårsbred vige nogen stund!
- 3 Gud Faders Ånd! kom til os ned
med Himlens ild: Guds kærlighed!
Læg på vor tunge nådens røst
med livets ord til evig trøst!

Thomas Kingo 1699.
N.F.S. Grundtvig 1826, 1837 og 1864.

Trosbekendelse

Mel.: L.M. Lindeman 1840 „J.A. Gether 1860
Otto Mortensen 1983

- 1 Hyggelig, rolig,
Gud, er din bolig,
inderlig skøn.
O, hvor mit hjerte
længes med smerte,
sukker i løn
efter at gæste din helligdom prud,
efter at bo hos den levende Gud!
- 2 Godhedens kilde!
Årle og silde
gæstmild er du.
Ved dine sale
spurv møder svale,
kom det i hu!

Som ved dit alter den kvidrende fugl
und i dit tempel din tjener et skjul!

- 3 Hos dig at bygge,
højeste lykke
kaldes med ret;
dér lyster tunge
altid at sjunge,
vorder ej træ,
til ikke lægger og tager ej fra
glædens det evige halleluja.
- 4 Alt dog hernede
lykkelig hedde
skal, hvo dig tror:
I Himmerige
tør han indkige
frit på dit ord,
ja, i hans hjerte fra tåreernes dal
trappe du bygger til Himmerigs sal.
- 5 Lykkes og trives,
styrkes, oplives
skal dine små,
vokse i kræfter,
stige derefter,
højeloft nå,
Himle, hvor øjet, som græder ej mer,
gudernes Gud i sin herlighed ser.
- 6 Tusinde døgne,
verdslige, søgne,
gyldne for kød,
kan de vel ligne
én dag af dine,
som vi dem nød,
når under sang, med dit vingede ord,
sjælen af by over stjernerne fór?
- 7 Ej vil jeg bytte,
Gud, i din hytte
tiggerens plads
bort for det sæde,
stolte betræde
højt i palads.
Godt ikke fattes, hvem du haver kær,
lavt er ej bænket, hvem Gud sidder nær.

N.F.S. Grundtvig 1836.

Prædiken v. Kjeld Holm

Motet: Lovsinger Herren, 4-stemmig korsats

Mel.: Paul Okkenhaug 1965
Bernhard Christensen 1976

- 1 Betesda-søjlernes
buegange
med tætte rader
af sygesenge,
hvor stakler venter
på englen, venter
på vandets oprør,
forgæves længe.
- 2 Dér lå et menneske
mellem andre,
så helt alene,
skønt om ham mange.
Hvad her han søgte,
han næsten glemte;
han blev den sidste
de hundred gange.
- 3 Da kom i sabbattens
stille timer,
hvor alting hviler
Guds flid til ære,
en mand, der spurgte
- et sælsomt spørgsmål -
en mand, der spurgte:
»Vil rask du være?«
- 4 »Jeg intet menneske
har, jeg arme.
De hundred gange
jeg kom for silde.
Jeg kender ingen,
ej mand, ej kvinde,
som vil mig støtte
til frelsens kilde.«
- 5 Da lød blandt søjlerne
skaberordet,
så i Betesdas
fem buegange